

Min. soc. péče nař. rozhodnutím potvrdilo rozhodnutí zsp-é z jeho důvodů.

Třeba konstatovati, že pol. expositura v B., intimujíc toto rozhodnutí st-li, se přepsala a uvedla místo částky 914 K 40 h cifru podpůrného nákladu částkou 941 K 40 h.

O stížnosti uvážil nss toto:

I. Pokud nař. rozhodnutí uznalo st-le vinným přestupkem § 31 nem. zák. a odsoudilo jej dle § 67 k pokutě 10 K, v případě nedobytnosti do vězení na 24 hodin, jest ve shodě se zákonem.

Dle §§ 31 a 67 nem. zák. jest trestnost založena již porušením povinnosti přihlašovací. V tomto případě nastala již tím, že st-l — jak nesporno — Karla K., zahájivšího dne 28. dubna 1920 práci v jeho cihelně, do tří dnů nepřihlásil u příslušné okr. nem. pokladny v B. St-l snaží se dovoditi, že k přihlášce nebyl povinen, když pracovní poměr skončil téhož dne, kdy začal, tudíž před uplynutím 3 denní lhůty k přihlášce vyhražené, ježto přestupek § 31 nem. zák. předpokládá, aby dělník byl ještě ve službách podniku v okamžiku, kdy průtah nastal.

Náhled ten nss nesdílí. Nesporné jest, že Karel K. byl do práce u st-le přijat 28. dubna 1920 a že téhož dne práci zahájil. Přihlašovací povinnost jest pak dle cit. § 31 dána okamžikem vstupu do zaměstnání, podmiňujícího povinnost pojistnou (viz také nář. Boh. 901 a 977); že se o takové zaměstnání jedná, st-l nepopřel, tvrdil pouze, že tu šlo o práci na zkoušku, která prý, i když je placena, pojistnou povinnost nezakládá; neuvedl však pro toto své tvrzení — jež K. popřel — žádný skutkový podklad.

Práce na zkoušku zakládá však, jsou-li tu předpoklady § 1/1 nem. zák., pojistnou povinnost právě tak jako práce definitivní. Že by předpokladů těch tu nebylo, st-l netvrdí. Ze spojitosti vývodů stížnosti zdá se, že označuje činnost K-ovu jako práci na zkoušku proto, že trvala jen několik hodin. Jak dlouho trvalo zaměstnání, jest však pro posouzení pojistné povinnosti a vzniku pojistného poměru irelevantní.

K témuž závěru dospívá i rozhodnutí vídeňského správního soudu z 12. července 1902 č. 6371 (č. 1205 A Budw. z r. 1902), jehož se st-l sám dovolává, jež vyslovuje zásadu, že práce v podniku zakládá pojistnou povinnost, jen je-li výronem pracovního poměru založeného mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, ale pak jest pro posouzení pojistné povinnosti lhostejno trvání poměru toho, jakož i okolnost, bylo-li zaměstnání definitivní nebo jen na zkoušku.

Neporušil tedy žal. úřad zákon, když st-le uznal vinným přestupkem § 31 n. z. a bylo proto stížnost v tomto bodě zamítnouti jako bezdůvodnou.

II. Pokud jde o výrok nař. rozhodnutí, vyslovující povinnost st-lovu k náhradě podpůrného nákladu, uvážil nss toto: — — —

Č. 3688.

Nemocenské pojištění: Byl-li pracovní poměr mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pojištěným u okr. nem. pokladny zrušen, jest okr. nem. pokladna povinna uznati odhlášku tohoto zaměstnance dnem zrušení pracovního poměru.

(Nález ze dne 3. června 1924 č. 22.553/23.)

V ě c: Okresní nemocenská pokladna v P. proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Sdružení stavitelů, společnost v r. o. v P., odhlásilo své dělníky u okr. nem. pokladny ke dni 23. prosince 1921 a přihlásilo je opět k nemocenskému pojištění dnem 27. prosince 1921. Okr. nem. pokladna nevzala odhlášení na vědomí. K zakročení zmíněného sdružení rozhodla osp výměrem z 27. března 1922, že dle platné pracovní smlouvy může sdružení stavitelů pracovní poměr kdykoliv zrušiti a tím i dělnictvo při zrušení pracovního poměru u okr. nem. pokladny v P. odhlásiti. Pokladna jest povinná odhlášku uznati a předepsání příspěvků pojistných dnem zrušení pracovního poměru zastaviti — v případě tomto z a p r o s i n e c 1921.

V odvolání z tohoto výměru uznala stěžující si pokladna, že dle kolektivní smlouvy mají obě strany právo na okamžitou výpověď, t. j. mohou zrušiti pracovní poměr kdykoliv, tvrdila však, že přerušením práce pro nepříznivé počasí pracovní poměr se neruší, nýbrž že k takovému zrušení jest třeba projevu souhlasné vůle. Odhlášky z důvodu nepříznivého počasí nejsou přípustné, a žádala proto odvolatelka, aby nař. výměr byl zrušen a uznáno právem, že odhláška se může státi jen tehdy, když jest zrušen pracovní poměr.

Když zsp v Praze rozhodnutím z 15. července 1922 potvrdila zmíněný výměr I. stolice, opětovala st-ka v odvolání z tohoto rozhodnutí vývody i žádost předešlého opravného prostředku.

Min. soc. péče nař. rozhodnutím z 1. června 1923 odvolání nevyhovělo, ježto podle dodatečných výpovědí dělníků u Sdružení stavitelů zaměstnaných, jakož i podle kolektivní smlouvy ze 14. května 1920 datované a od 10. května až do 31. prosince 1920 platné mohl býti pracovní poměr obapolně zrušen bez předchozí výpovědi kdykoliv a v případě, že firma dělnictvo propustila z práce pro nepříznivé počasí, nebylo ani na straně firmy, ani u dělníků žádného závazku do práce se opět dostaviti anebo do práce dělníky opět přijmouti. Podle svého znění vztahovala se cit. kolektivní smlouva pracovní toliko na skutečné dělníky, nikoli však na učně, které firma bez předchozího zrušení učební smlouvy u rekurující pokladny odhlásiti práva ovšem neměla.

Rozhoduje o stížnosti vycházel nss z těchto úvah:

Předmětem sporu byla jediné otázka, zda v konkrétním případě byla okr. nem. pokladna v P. povinná přijmouti odhlášku dělníků zúčast. strany ke dni 23. prosince 1921. Na otázku tuto správní úřady souhlasně odpověděly kladně. Nař. rozhodnutí opírá se o skutkové zjištění, že pracovní poměr dělníků, o něž tu jde, byl dne 23. prosince 1921 z r u š e n. Podkladem tohoto skutkového závěru byla jednak okolnost, že sdružení stavitelů dle kolektivní smlouvy mohlo pracovní poměr svých zaměstnanců (kromě učňů) zrušiti kdykoliv bez výpovědi, jednak dodatečné výpovědi dělníků.

Pokud jde o tyto výpovědi, zjišťuje se ze spisů toto: K poukazu min. soc. péče byli slyšeni dělníci, jichž se zmíněná odhláška týkala, o tom, zda v okamžiku, kdy pro nepříznivé počasí byli sdružením stavitelů posláni domů, byla z obou stran projevena vůle pracovní poměr s uvedenou firmou zrušiti, takže měli úplnou volnost jednání a mohli pak

u kohokoliv jiného práci nastoupiti, či byli-li i dále vázáni pro případ, že počasí se opět zlepší, práci ihned znovu nastoupiti.

Dělníci František P., Václav K., Josef Š., Jan K. a Emil J. vypověděli, že byli 23. prosince 1921 s ostatními dělníky propuštěni z práce u zúčastněné strany a že nebyli nikterak vázáni práci opět u této firmy nastoupiti. Dělnice Anna C., Celestina K. a Anna F. potvrdily pro svou osobu, že byly 23. prosince 1921 z práce propuštěny bez závazku opětného nastoupení. Výpovědi ostatních dělníků slyšených u obecních úřadů, třebaž jsou méně přesné (omezují se v podstatě na tvrzení, že mohli každou hodinu vystoupiti a že také sdružení je mohlo kdykoliv propustiti) nejsou nijak v rozporu se poznáním zúčastněné strany a s výpovědmi shora zmíněných dělníků, zejména nevypověděl ani jediný z těchto svědků, že by pracovní poměr 23. prosince 1921 nebyl zrušen.

Přihlédl-li žal. úřad k nesporné také svědky potvrzené okolnosti, že pracovní poměr, o který tu jde, mohl býti obapolně bez výpovědi kdykoliv zrušen a dále k výpovědím svědků, zejména k přesnému poznání shora jmenovitě uvedených dělníků a dělnic, a dospěl-li k závěru, že pracovní poměr mezi dělníky a zaměstnavatelem (Sdružením stavitelů v P.) byl dne 23. prosince 1921 zrušen, měl k tomu ve spisech dostatečný podklad.

Ale pak jest jeho výrok, že okr. nem. pokladna jest povinna odhlášku těchto dělníků dnem 23. prosince 1921 uznati, ve shodě se zákonem (§ 31 n. z.) a stížnost v tom směru bezdůvodná.

Stížnost chápe nař. rozhodnutí tak, že žal. úřad nerozhodl o tom, zda pracovní poměr byl skutečně zrušen čili nic, že se zabýval jen abstraktní otázkou, zda pracovní poměr dělníků mohl býti zrušen bez výpovědi, že tudíž vycházel z právního názoru, že ustanovení kolektivní smlouvy o tom, že pracovní poměr může býti bez výpovědi zrušen, obsahuje již skončení pracovního poměru ve smyslu § 31 n. z. Pro tento výklad neskýtá však rozhodnutí podkladu, byť i se nevyznačovalo přesností výrazu. — —

Č. 3689.

N á z e v i n ž e n ý r: * Absolventi cizozemských průmyslových škol nebo škol jim odborně na roveň postavených nemají nároku na užívání stavovského označení »inženýr« z § 5 cís. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z.

Ř í z e n í p ř e d n s s - e m: Výtkami vadnosti řízení ve stížnosti na nss vznesenými může se nss zabývatí jenom, může-li st-l uplatňovatí nějaké nějaké subjektivní právo.

(Nález ze dne 3. června 1924 č. 10.114.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 743 adm. a jiné.

V ě c: Viktor F. v Praze (adv. Dr. Alf. Gintz z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací o stavovské označení »inženýr«.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti st-lově, aby mu bylo podle § 5 cís. nař. ze 14. března 1917 čis. 130 ř. z. dovoleno